

La Bisbal fa llegir

El cap de setmana passat es va celebrar la primera edició de l'Indilletres (Fira del Llibre de la Bisbal d'Empordà), iniciativa local reeixida, amb nota.

De vegades els consellers de cultura s'inventen fórmules estranyes per promoure la factura, l'adquisició i el consum de llibres. I prou sovint les iniciatives ciutadanes se'ls avancen. Seguint el camí fressat pel fantàstic Liberisliber de Besalú (la fira degana de les editorials independents en terres gironines), Indilletres va oferir un menú granat de xerrades, taules rodones, recitals i presentacions, a més d'un espai que feia goig de veure, parat a redós del castell bisbalenc. Vint editorials i el concurs de llibreries, biblioteques, d'empreses locals i restaurants, i de l'Ajuntament van arrodonir la iniciativa d'un grup de veïns que, en acabat, estaven exhausts i contents. Malgrat la pluja i gràcies a l'empenta de la comissió ciutadana organitzadora (Anna Llenas, Marta Turró, Dolors Figueras, Marià Sais, Natàlia Carbonell, Xavier Cortadelles, Judit Pujadó, Carles Sanjosé, Pere Maruny, Carles Puig i Josep M. Castell), la Bisbal va fer llegir.

Vaig tenir la sort de ser convidat a una xerrada sobre l'escriptor palsenc Ventura Ametller. La neta (Blanca Codina) ens va presentar el seu treball de geolocalització i desxifrat dels topònims fabulosos que apareixen a l'obra d'un dels escriptors més originals i més menystinguts de la nostra literatura. Vaig quedar parat, perquè la feina de la senyoreta Codina és, de llarg, el millor estudi que s'ha fet mai sobre l'obra de Ventura Ametller.

Amb això vull dir que sovint rema molt més la gent que no pas els representants triats per la gent –els representants culturals. Ara que tenim govern i que per tant tenim una nova consellera de Cultura, si pogués li demanaria la màxima atenció a les iniciatives d'aquest tipus. Atenció que per fina força s'hauria de traduir en diners. És evident que hi ha grans tinglados culturals que sense la injecció econòmica farien figa. Però jo crec que cal decantar la balança. Un bon conseller de cultura (el país és petit) ho té fàcil per escanejar el xup-xup de les petites tramoies –fins i tot personals– de qualitat, les que de debò fan més dens el canemàs cultural de la tribu.

Jo voldria que la senyoreta Codina ho tingués fàcil per finançar la continuïtat de la seva recerca. Voldria que el nucli dur de persones que ha impulsat l'Indilletres no hagi d'omplir formularis infinits per encarar la segona edició. Fins i tot, si de cartes als Reis es tracta, voldria que les iniciatives de nou encuny disposessin d'un període de gràcia, abans no els demanessin els comptes. Perquè, al final, la prova de l'èxit no es pot avaluar amb números, sinó amb sensacions. Si els indiketes de la Bisbal han estat capaços de muntar l'Indilletres des de baix, quina altra prova volem, de la seva pertinència?

És més: en el cas que una nova acció cultural presentés números negatius, és potser l'àmbit en què la política econòmica del fons perdut té més sentit. Paguem impostos i alguns voldríem que de tant en tant el retorn fos de quilòmetre zero.